

✿ DE STER. ✿

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

*De vreeze des Heeren is het beginsel der wetenschap ; de dwazen
verachten wijsheid en tucht.*

No. 13.

1 Juli 1912.

17de Jaargang.

SATANS HEERLIJKHEID.

Het Boek van Mormon leert dat ieder ding in het leven zijn tegenovergestelde heeft. Niets in het heelal staat op zich zelf, of is enkelvoudig. Ieder ding bestaat in tweeën. Het licht heeft als tegenovergestelde duisternis, liefde heeft zijn tegenovergestelde namelijk haat, waarheid, dwaling, en zoo zou de lijst tot in het oneindige kunnen worden uitgebreid. Daar is bijvoorbeeld de glorie van Christus en het tegenovergestelde daarvan, het betrekkelijke namelijk van den tegenstand. Het gebeurt zeer dikwijls in de zaken van het dagelijksche leven, — in waarheid kan worden gezegd dat het regel is, — dat wanneer iemand maar een glimp als het ware heeft ondervonden van de heerlijkheid des Heeren, de Satan hem of haar dan een soortgelijke glorie aanbiedt, en het geloof tracht in te prenten, dat het namaaksel van meerdere waarde is dan het werkelijke en het ware.

Nadat de Zaligmaker gedoopt was geworden en de Heilige Geest op Hem was nedergedaald in den vorm van eene duive, en de Vader Hem had erkend als Zijnen Zoon te zijn, in denwelken Hij Zijn welbehagen had, ging Hij naar de woestijn om zich door vasten en gebed voor te bereiden op Zijne verdere zending, en terwijl Hij daar was toonde de booze Hem zijne veronderstelde glorie, en bood Hem aan, die glorie aan Hem, — den Zaligmaker — te zullen geven, wanneer Hij hem, — den Satan — zoude willen dienen. Jezus echter onderscheidde oogenblikkelijk het valsche van het ware, en overwon de verleidingen van den Satan.

Niet onnatuurlijk is het te veronderstellen dat Satan ook met de volgelingen van Jezus op dezelfde wijze te werk gaat. Zoo schijnt het dan ook te wezen. Zeer dikwijls nadat het Evangelie

is onderzocht geworden, en nadat men van de waarheid ervan overtuigd is geraakt, en nadat een verbond is gesloten met den Heere in de wateren des doops, wordt men op pijnlijke wijze menigmaal verzocht. De Satan, op verschillende wijzen en door verschillende middelen werkzaam op de aarde, probeert om te doen zien dat hetgene wat hij kan geven datgene wat ontvangen is door en met het Evangelie, — overtreft.

Mozes op zijne beurt gaf een zóódanig antwoord op dergelijke verleidingen, dat het waard is om alle degenen te dienen die door alle tijden nog komen. Om den grooten Profeet der oude tijden de waarheid van Gods werk te doen zien, was hem een visioen, of althans een zoodanig gedeelte van een visioen, als goed werd geacht om hem te doen zien, — getoond geworden. Bij de gelegenheid van dat wondervolle visioen ontvouwde de Vader Hem, dat alle Zijne, -- des Vaders werken, — niet gezien konden worden, omreden dat die zonder einde waren. Verder nog, dat geen mensch alle Zijne werken kon zien zonder ook op 't zelfde oogenblik Zijne glorie te aanschouwen, en niemand is of was in staat om Gods glorie en heerlijkheid te zien en te leven. Toch was het visioen wat aan Mozes werd gegeven te aanschouwen, al was het dan slechts een gedeelte van een gezicht, ten zeerste heerlijk en in staat om de ziel te inspireeren. Eveneens gaf het aan Mozes een wonderbare schat van kennis.

De glorie des Heeren had hem echter nog slechts ternauwernood verlaten of daar verscheen een andere aan hem. Die andere was Satan. „Mozes, gij zoon des menschen dien mij!” was het dat zijn gebod luidde. Hoe trotsch en hoog gebod hij.

Mozes echter, zich de heerlijkheid herinnerende die hij had gezien en de woorden die tot hem waren gesproken, antwoordde: „Wie zijt gij?” Ik ben een zoon van God, en in de gelijkenis van Zijn Eeniggeborene, en waar is uwe heerlijkheid dat ik u zou dienen?”

Wat een eenvoudig maar toch zoo passend antwoord. Hoe vol van zin en hoe machtig zijn deze woorden. Wat een werkelijke maar toch ook rechtvaardige trots moet hebben opgeweld in het hart van Mozes, als hij ernstig, geheiligd en flink antwoordde: „Ik ben een zoon van God!” De geest waarin dat werd gezegd, draagt voor altijd met zich en zal overal en altijd een les inprenten in het hart en de ziel van ieder die het hoort. De woorden vertellen dat hij een eerlijke en gerechtvaardigde trots gevoelde op zijne afkomst, en dat hij niet te vinden was om een zoodanige daad te verrichten, die een vlek zou kunnen werpen op zóó hoog eene geboorte, en dat geen enkele daad van hem een slechte reuk zoude zijn voor zijnen Vader in den Hemel. Hij verwekte

de gedachte dat het zijn plicht was om zijne afkomst onbevlekt en zonder blaam te bewaren, en dat ieder van zijne daden en handelingen in elk opzicht in harmonie diende te zijn met datgene, wat verwacht kon worden van iemand van zulk een edel, onbevlekt, eeuwig en geestelijk geslacht. Niets slechts of ontaards was te verwachten van een zoon van God. Zijne geheele reeks van handelingen zou zijn in overeenstemming met zijne ware en edele geboorte. Hij had zijn hoog ideaal opgericht, en niets kon hem verhinderen om het ideaal wat hij zich had gezet en waartoe hij geroepen was te bereiken, namelijk om te worden als zijnen Vader.

„En waar is uwe heerlijkheid, dat ik u zou dienen?“ Als de verleider op onzen weg komt, en ons zoekt te geleiden naar zijne heerlijkheid, (?) hebben wij ooit voor een oogenblik stil gestaan en hem zoodanige vraag gesteld? Wij, die tot op zekere hoogte de heerlijkheden van de eeuwige koninkrijken kennen, en ons zelfs somtijds min of meer de eindelijke erfenis die ons te beurt zal vallen bewust zijn, wat kan en wat mag er zijn in heel het heelaal dat ons zoude kunnen verleiden?

Jezus maakte allicht kennis met de grootste verleidingen die ooit eenig mensch heeft ondervonden. Hongerend als hij was, werd het hem aangeraden dat Hij Zijne Goddelijke macht zoude gebruiken om voedsel te verkrijgen. Zeker, in deze eenvoudige raad kon geen zweem van kwaad oogenschijnlijk worden ontdekt. Wat was meer natuurlijk, dan dat hij na zoolang te hebben gevestigd, Zijnen honger zoude wenschen te stillen. Hij herinnerde zich echter dat de mensch bij brood alleen niet zoude leven, maar bij alle woord dat uitgaat van den mond des Heeren. Het verkrijgen van brood op den aangewezen tijd en op de aangewezen wijze is voorzeker noodig en ook volkomen goed, maar in dit geval was het dat Satan hem opmerkzaam maakte op Zijn lagere natuur en enkel voldoening zocht voor de behoeften van het lichaam.

En nog heden is de wijze waarop hij verschijnt en werkt dezelfde. Hij biedt de heerlijkheid aan die komt en ontstaat door de bevrediging van de dierlijke hartstochten in ons. Voor de een mag het enkel zijn een pijp tabak, en voor den ander een glas sterken drank, en enkel en alleen voor deze nietigheden, voor deze nagemaakte heerlijkheid, van hoegenaamd geene waarde is het dat wij hem dienen.

Waarschijnlijk ging zijn tweede verschijning aan Christus gepaard met de woorden: „Werp uzelfen van hier, — de tinnen des tempels, — nederwaarts. — Het verlangen om te schitteren! De heerlijkheid van de eer, niet die eer, die op rechtvaardige wijze wordt verkregen en daarom verblijft tot in alle eeuwigheid,

maar dat soort van eer en roem hetwelk eveneens op de lagere natuur is gebaseerd en door het niet denkend meerdere gedeelte van het menschdom wijd en zijd zou worden verbreid. Die roem, die iemand vandaag hemelhoog verheft en morgen diep, diep terneder werpt. De arrogante eer en roem van belangwekkend te zijn voor het publiek en voor de menigte. Verleidt hij ook ons heden nog niet op dezelfde manier? Gij, mijn goede broeder die teleurstellingen ontmoet hebt in datgene wat ge gevoeldet uw natuurlijk recht te zijn, gij, die het toeschijnt als zijt ge niet geacht en over het hoofd gezien in het werk en de daaraan verbonden eer, wat zegt hij tot u? Zoo gij in uwe fijnere gevoelens in betrekking tot uw zoonschap evenals de Zaligmaker ook steeds aanhoudt en onder uwen voet tracht te krijgen de verleiding om geëerd en geprezen te worden door de menigte, dan zult ge langzamerhand aan Hem meer en meer gelijk worden. Zijne grootheid en macht kwam niet door de dingen die het menschdom Hem zag doen, maar was daarentegen het resultaat van de zwijgende en kalme invloed die uitgaat van een zuiver, heilig en vlekkeloos leven.

Ten laatste bood de verleider hem aardische macht, weelde en grootheid aan, — ja alles wat de aarde maar had aan te bieden zou de Satan Hem gegeven hebben. Nimmer allicht na dezen tijd is de duivel nogmaals zoo ernstig geweest in zijne aanbiedingen om eenig menschenkind eer en heerlijkheid te beloven. Maar, wat waren alle deze dingen vergeleken bij die groote en eindeloze eeuwigheid van het verleden?

De aarde erlangt haar prijs voor wat de aarde ons geeft.

De bedelaar is aangewezen om te sterven in een uithoek.

De priester heeft zijn loon, waarmede hij absolutie verleent.

Wij op onze beurt sluiten een verdrag met het graf waarin wij worden ternedergelegd.

In de laars van den duivel zijn alle dingen te koop.

Ieder ons van schuim kost nog zelfs zijn ons goud.

Voor een nietigheid betalen wij bij hem — den Satan — met ons leven.

Zeepbellen zijn het die wij koopen, en waarvoor wij een zieletaak hebben te vervullen.

Er was eens een Romeinsche Keizer, waarvan gezegd kon worden dat hij alle dingen bezat die de aarde kon geven. Weliswaar hield hij slechts — vergelijkender wijze gesproken — nog maar een klein gedeeltetje van den aardbodem onder zijnen voet, maar hij was in het bezit van alle de weelde, macht en wereldschen invloed die verkregen kan worden. Alle deze dingen werden door hem gebruikt om te doen zien, welke verschillende

dingen niet al konden dienen om een leven van de uitgezochtste zelfzucht te leiden. Hij omringde zich met ieder ding, dat zoowel van natuurlijke als kunstmatige schoonheid zijnde, hem kon dienen om zijn gemakzucht enz. te voldoen. En van zijn eigen plaats in alle die weelde teruggetrokken, was het dat hij der wereld zijn ijzeren scepter deed gevoelen. Wat echter was het gevolg van dat alles? De luiste en minst tevreden man van alle zijne onderdanen was hij zelf. De slaaf die hem bediende was gelukkiger dan hij.

Waarom derhalve den satan gediend om de kruimels die van zijn tafel vallen, als alle de heerlijkheid die hij kan geven toch slechts zeepbellen zijn?

Als de duivel tot u komt in eene van zijne menigvuldige vormen en gedaanteverwisselingen, zegt dan als Mozes: „Ik ben een zoon van God en waar is uwe heerlijkheid, dat ik u zou dienen?“ Want, wat zal het een mensch baten al kon hij de geheele wereld winnen en hij zou schade lijden aan zijne ziel?

WEERGEVONDEN.

(Historisch.)

Hij een knappe flinke vent. Zij een ietwat tenger bleek nerveus vrouwtje.

In den beginne van hun huwelijk was dit — het huwelijk — een onuitputtelijke bron van geluk.

Zij altijd blijmoedig opgewekt, hij altijd de joviale, ieder, die hulp noodig had, zijn hulp verleenende.

„t Was, zeide men — de groote „men” — een gelukkig huwelijk.

Als hij 's avonds van vermoeiende reizen thuis kwam bij zijn lief klein vrouwtje en de ontvangst, een waarlijk feestelijke, was geschied, dan was alle vermoeidheid vergeten.

Dan babbelden en koutten zij over allerlei.

Over vroeger en vooral over de naaste toekomst.

Want hun geluk zouden zij binnen niet onafzienbaren tijd niet meer met hun tweeën, maar met hun drieën moeten deelen.

En als gij hoordet, tot welk een heerlijke beschouwingen dit aanleiding gaf, dan leefdèt gij mede in 't volle diepe geluk van deze twee menschen.

't Begeerde kindeke kwam, een rozenrood wicht met heldere blauwe kijkers als vader, een glimlach om 't kleine mondje en blond haar, dat de verwachting rechtvaardigde, dat 't zou gaan krullen, als dat van de overgelukkige moeder.

Een geruimen tijd bleef alles bij 't oude, totdat hij op een

avond thuiskwam en haar vertelde, dat hij, daartoe uitgenoodigd, deel ging uitmaken van een pandoerrondje.

't Bleeke, tengere vrouwtje, berustend als zij was, vond het goed. De volgende week ging hij pandoeren.

's Avonds laat kwam hij thuis; zijn vrouw zat nog te wachten. Toen begaven ze zich ter ruste.

De eene week na de andere verliep zonder bijzondere verandering in hun leven.

Maar eens op een keer kwam hij zoo vreemd thuis met wilde draaiende, glazige oogen en een heesche stem.

Zij schrok er bepaald van, maar zei niets.

En de volgende week was 't weer zoo en vervolgens bleef 't zoo.

Zij begon er onder te lijden. Zij kon 't niet verdragen, dat haar man, die aardige, goede man zoo veranderde.

Zij peinsde en peinsde zich 't hoofd vermoeid en werd al ernstiger.

Opvallend bleek werd zij, zoodat de bureu er over spraken en vroegen of haar wat mankeerde.

Neen mij mankeert volstrekt niets, was haar antwoord

Ook hem ontging de groote verandering niet.

Vooral, toen hem telkens gevraagd werd naar de ziekte van zijne vrouw.

Hij drong er op aan, dat zij naar den dokter zou gaan.

Dokter constateerde overspanning der zenuwen.

Vreemd, hé?

Je begrijpt niet, hoe zoo iets kan.

Dan weer eens iets beter, dan weer iets minder goed, doch zij werd niet meer de oude.

Hij kwam ook eens, mede door zijn beroep, bij iemand, met wien hij over de onbegrijpelijke oorzaak van de ziekte zijner vrouw sprak.

En deze, een wijze, verstandige man, die kende hun verhouding van weleer en van tegenwoordig, sprak tot hem:

Zoudt ge wel denken, dat *gij* het middel bezit, waardoor je vrouwtje genezen kan, waardoor ze weer wordt als voorheen?

En, hij hoogst verwonderd, vroeg: „Ik? Bezit ik dat middel? O, zeg het mij dan!”

De andere man sprak: „Voorheen had je geen pandoerrondje, hé! En voorheen dronk je ook niet en kwam je 's avonds niet ongewoon thuis, want je weet óók wel, dat jij op die kaartrondjes drinkt en stevig drinkt ook.

Zoo gauw je dit laat, dan voorspel ik je, dat zal wederkeeren de gezondheid en opgewektheid, die je vrouw vroeger bezat.”

Hij ging zwijgend, met gefronste wenkbrauwen heen.

Op den terugrit naar huis streed hij een zwaren, langen strijd. De liefde voor zijn vrouw en kind en de macht der gewoonte.

De liefde won het.

's Avonds bij zijn thuiskomst nam hij het bleeke kopje van zijn arm vrouwtje in zijn handen, en sprak diep schuchter tot haar er over, dat hij niet meer ging pandoeren en thuis bleef bij haar, en dat hij niet meer zou drinken dat ellendige vocht, dat bezig was, hun geluk te verstoren.

En hij was als weleer.

Zij met heur fijn sentiment staarde hem aan en weende over hun herwonnen geluk, waarnaar zij zoo innig had verlangd.

Die avond was een mooie in hun leven.

Eenige dagen later kwam hij bij hen, met wie hij dat kaart-rondje had, en zeide, niet meer van de partij te zijn.

De mannen kwaad en nijdig, de vrouwen bespotten hem en mompelden zoo iets van lafaard.

Maar in hem . . . in hem jubelde de zekerheid, dat zijn keus tusschen liefde voor vrouw en kind en . . . schijngezelligheid was gevallen op dat, wat zeker waard was, voor te strijden en te leven.

(Overgenomen.)

CONFERENTIEAANKONDIGING.

Op Zondag 7 Juli zal de algemeene conferentie van deze zending worden gehouden te Rotterdam. Er zullen drie vergaderingen plaats hebben, en wel des morgens om 10 uur en des middags om 2 uur, in de zaal Excelsior, St. Jansstraat, en des avonds 7 uur in het Verkooplokaal, Goudschesingel 33. Aangezien dit de algemeene conferentie is, die maar eens per jaar wordt gehouden, zijn in het bijzonder onze verre leden, zoomede alle vrienden en onderzoekers, hartelijk uitgenoodigd.

ONTSLAG EN BENOEMINGEN.

Aan de volgende Ouderlingen is eervol ontslag verleend van hunne zendingen alhier.

28 Mei. — Andrew Schurink, kwam aan 4 Mei 1910, en werkte achtereenvolgens in de Arnheemsche en Rotterdamsche conferentie. Het laatste gedeelte van zijne zending was hij aangesteld als leider van de vertakking te Leiden.

25 Juni. — Ouderling Herbert L. Spencer kwam aan den 3en Dec. 1909, en bracht heel zijne zending door in de Rotterdamsche conferentie, waar hem den laatsten tijd de verantwoordelijke

post van gemeente-president was opgedragen. Eveneens was Ouderling Spencer een langen tijd het hoofd van de groote Zondagschool aldaar.

Ouderling Joseph Reed, kwam aan 3 Dec. 1909 en bracht het eerste gedeelte van zijne zending door in de Arnhemsche conferentie, van waar hij verplaatst werd naar Groningen. Na eerst een tijdlang als reizende zendeling daar werkzaam te zijn geweest, werd hem de leiding van de conferentie opgedragen.

Ouderling Leland E. Holdaway, kwam eveneens aan den 3en Dec. 1909 en werkte achtereenvolgens in de Groninger en in de Rotterdamse conferentie. Hem was een tijdlang de leiding van de gemeente te Leeuwarden opgedragen en daarna die van Leiden, terwijl het laatste gedeelte van zijne zending hij het hoofd was van de gemeente te Dordrecht.

Ouderling Joseph B. Knight was de vierde die aankwam op den 3en December 1909; hij bracht de eerste tijd van zijne zending door in de Groninger conferentie, waarna hij overgeplaatst zijnde naar Arnhem, hem aldaar de leiding van de conferentie was toevertrouwd.

Ieder der ontslagenen komt een woord van lof toe voor de ernstige wijze waarop allen hunne zendingsplichten hebben opgevat en de nauwgezetheid waarmede zij zich van hunne verantwoordelijkheden hebben gekweten.

In hunne plaats zijn de volgende zendingen aangesteld, namelijk als President van de Groninger conferentie, Ouderling Henry R. Coburn. Van de Arnhemsche conferentie S. Low, en als leider van de gemeente te Rotterdam is aangewezen Ouderling Martinus Barton, terwijl de leiding van de gemeente te Dordrecht is gelegd in de handen van Ouderling Fred. Summerill.

VERPLAATST.

De navolgende Ouderlingen zijn verplaatst, te weten: S. Low van de Groninger naar de Arnhemsche conferentie. — Henry Coburn van de Rotterdamsche naar de Groninger conferentie.

De wetenschap steekt in geen bed met pluimen;
Wie leeren wil, moet vroeg de veeren ruimen;
Wie ploegt noch egt, die heeft geen kans van graan,
Wie dorschen wil, moet eerst de sikkel slaan.

J. WESTERBAEN.

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

UWE WAARDE.

Mijn jonge broeder, of mijne jonge zuster van Rotterdam, Amsterdam, Groningen, of welke stad dan ook die uwe woonplaats mag wezen, wat zijt gij waard? Wat is uwe werkelijke waarde, uitgedrukt in guldens en centen? Wat zijt gij waard in die eigenschappen en hoedanigheden die niet met guldens en centen kunnen worden gekocht?

Aan het menschdom is allicht geen schaal bekend waarop ge gewogen kunt worden, noch eene maat waarmede ge kunt worden gemeten, of allicht evenmin een systeem van waarden waarbij uwe waarde kan worden bepaald. En toch, hoewel ik dit alles weet, gevoel ik mij nochtans gedrongen om op zijn Amerikaansch met u te spreken over uwe waarde uitgedrukt zooals gezegd in guldens en centen.

Ik had eens de gelegenheid om met zeven andere mannen te zitten als eene oordeelcommissie in een Amerikaanschen raad.

De kamer waarin die raad werd gehouden was een lange, gemakkelijk ingerichte en goed geventileerde ruimte. De vloer was bedekt met een kostelijk karpert, en heel de afwerking van de meubelen etc. was uitgevoerd in prachtig met goud afgezet eikenwerk. Achter een lange bank zat de rechter in een groote gemakkelijke stoel, en zag hij er zeer wijs uit. Voor hem aan een eveneens lange bank zat de secretaris en de stenographer. De gevolmachtigden hadden bezit genomen van gemakkelijke stoelen en daarbij behoorende, naar de eischen van het geheel, ingerichte tafels, en nog verder achterwaarts waren de getuigen. Aan de linkerkzijde en zeer dicht bij den rechter zaten de leden van de jury, waarvan ik er eene was, en om beurten werden de jury-leden opgeroepen om hunne getuigenis te geven, waarvoor ze alsdan plaats namen op een stoel geplaatst in het front van hunne zitplaatsen.

Een man was gedood geworden bij een spoorwegongeluk. Hij had behalve eene weduwe, vijf kinderen nagelaten, en deze thans vaderlooze schepseltjes waren de raadkamer binnengebracht om indruk te verwekken op de jury. Thuis heerschte geldnood,

en nu was deze familie bezig om voor den raad hun recht te zoeken om onderstand te erlangen van de spoorwegmaatschappij.

Twee dagen lang hadden wij geluisterd naar de onderscheidene getuigen. De weduwe had verteld van de grief die was gekomen naar haar klein tehuis, en van de behoefteige omstandigheden die daar nu heerschten; de employés van de maatschappij hadden alles verteld van het ongeluk wat hun bekend was; een dokter weer had ons medegedeeld hoe het geschapen was geweest met des mans lichamelijke omstandigheden, en eveneens hoe lang hij vermoedelijk nog zoude hebben kunnen leven wanneer dat ongeluk niet was voorgevallen. Ten laatste had de rechter ons in hoog ernstige woorden verteld dat het nu onze plicht was een oordeel uit te spreken. In de eerste plaats of de spoorwegmaatschappij aansprakelijk was voor het ongeluk, en zoo ja, dan hadden wij te overwegen hoeveel dollars en centen de man waard was geweest.

De eerste zaak was eene morele kwestie, en die was zeer gemakkelijk uitgemaakt. De tweede zaak was echter moeilijker, en acht meer of minder harde en in het ijzer geroeste zakenmensen, genomen van de verschillende gebieden des levens, worstelden voor uren lang met de kwestie, wat een man waard was uitgedrukt in dollars, oftewel guldens en centen. Het is niet noodig voor mij om met u te gaan door die lange, lange besprekingen daar gehouden, maar eindelijk was ons besluit toch in elk geval dat hij een zekere geldelijke waarde vertegenwoordigde.

Hij had twee goede beenen gehad die hem van en naar zijn werk hadden gedragen. Wat waren die waard? Een paar goede armen en handen had hij gehad, die niet alleen zijn dagelijksche werktaak hadden kunnen verrichten, maar die eveneens hadden gediend om bij zijne thuiskomst zijne kleine kinderen op te nemen om met hen te spelen en hen gelukkig te maken. Hij had een goed paar longen, een sterk hart, een werkzaam verstand, een vriendelijk oog enz. Hoeveel was dat alles waard? Hij had een blijmoedige glimlach, een vriendelijk woord, en een liefhebbende constitutie. Had gij, mijn lieve lezer of lezeres zijne waarde kunnen bepalen? Was hij f 5000.00 waard? Zeker, dat was niet te veel. Misschien was hij wel twintigduizend gulden waard, of allicht veertig of vijftigduizend zoude nog dichter bij de waarheid zijn. Wie kan het zeggen?

En gij, zijt gij minder waard?

Welnu, ik bid u, zeg mij, wat doet gij met dit waardevolle uzelf? Zoo ge een paard bezat of een automobiel, die toch nog veel minder waard is dan dat, hoe voorzichtig zoudt ge daarmee niet zijn. Zoudt ge niet overgaan tot het nemen van bijzondere maatregelen om toe te zien dat geen kwaad een zoo kostbaar

bezit overkwam? Hoeveel te meer nog voorzichtig zouden wij zijn met ons zelve en met de machten en de talenten die de Heere ons heeft gegeven. De kleur van uwe oogen, de snit van uwen neus, uwe hoogte van persoon, enz. dat alles telt niet voor zooveel. Ge moogt lang zijn of klein, gezet of zwaar, slank of dik, dat alles doet aan uwe werkelijke waarde zeer weinig af. Abraham Lincoln, de groote president der Vereenigde Staten werd eens gevraagd hoe lang de beenen moesten zijn van een ideaal soldaat, en zijn antwoord was: „Juist lang genoeg om van de heup te reiken tot aan den grond”.

Het is niet mijn plan om u te doen denken dat onze lichaamsvorm en wat daarmee samenhangt van absoluut geene waarde is. Ieder onzer vermijdt zich in het zien van een goed en welgebouwd persoon, of een schoone en goed geproportioneerde vrouw, maar om de werkelijke waarde van iemand te berekenen moeten wij gaan naar het karakter.

Gij mijn jonge vriend, gij zijt een bundel van mogelijkheden. Gij zijt het ruwe materiaal waaruit een zeker soort man of vrouw gemaakt moet worden, en die soort waarvan gesproken, zal voor een groot gedeelte van u zelf moeten afhangen.

Uwe ouders, uwe onderwijzers en uwe vrienden kunnen u enkel helpen om desluimerende krachten binnen in u te ontwikkelen. En tot wat moeten deze latente krachten worden ontwikkeld? Uw antwoord wordt gevonden in het Evangelie van Jezus Christus, namelijk, weest of wordt gij volmaakt, want Christus was volmaakt.

Ge zoudt derhalve behalve goede vrienden eveneens uwe toevlucht nemen tot goede boeken. Leer uw geboorterecht hoog te houden, want er is sterkte in zuiverheid van gevoel en gedachte. Een groot man heeft eens deze doorslaande waarheid gezegd: „Dood is beter dan ondeugd”. Laat deze woorden en de beteekenis daarvan diep zinken in uw hart en laat het ingeprent worden in uw verstand.

Doe die dingen waarvan ge houdt, maar tracht te houden van die dingen die het beste voor u zijn om te doen. Leef onzelfzuchtig. Dit leven is niet voor u zelf alleen, maar ge zoudt leven voor hen die u liefhebben, voor hen wier harten vriendelijk en trouw zijn. Leef voor den hemel die over u glimlacht, en voor het goed wat ge in staat zijt om te kunnen doen.

Vergeet niet om te bidden. Bid onzelfzuchtig iederen avond en iederen morgen. Weest niet bevreesd om Vader te vertellen alles aangaande uwe zwakheden, en vraag Hem u te helpen dezelve te overwinnen. Vertel Hem aangaande uwe hoop en uwe verlangens, en vraag Hem u te helpen dezelve in rechtvaardigheid te bereiken. Erken voor Hem uwe behoefte aan Zijnen Geest,

en vraag Hem dien aan u te geven voor uw geleide en uw gids en daardoor ten zegen voor alle zijne kinderen en voor de eer en de glorie van Zijnen naam.

Eert uwen vader en uwe moeder, en help uzelf door hen te helpen. Kweekt geloof, hoop en liefde. Voeg hieraan toe energie. Een groot man zeide eens: „hoe langer dat ik leef, hoe meer zeker ik ben dat het groote verschil tusschen de menschen bestaat in het verschil in energie. Standvastige verlangens en een geheiligd doel tezamen gemengd, brengen of den dood of de overwinning. Deze kwaliteiten zullen alles in de wereld tot stand brengen wat maar met mogelijkheid gedaan kan worden, en geene talenten noch omstandigheden noch gelegenheden, noch wat ook zullen uit deze karakterhoedanigheden een man maken met twee aangezichten.

Wat zijt gij waard? Ik onderneem niet om een antwoord op deze vraag te geven, maar bij de liefde die ik voor u met mij omdraag, mijne jonge vrienden, beiden zoowel knapen als meisjes, ik vraag u een antwoord op deze kwestie te geven aan u zelf en voor u zelf.

Eens allicht moogt ge worden en zal zich in u ontwikkelen een groot profeet als eens Jesaja, Nephie of Joseph Smith, of een groot schilder als Rubens, Hals of Rembrandt, een groot vorst als David, Washington of Willem de Zwijger, een groot schrijver als Shakespeare, Bacon of Multatuli, een groot handelsman als Wanamaker, Astor of Scholten, een groot geleerde als Plato, Elliott of Talmage, of een groot prediker als Johannes de Dooper, Martin Luther of B. H. Roberts, want herinnert u dat alle deze groote mannen eens zuigelingen waren, en dat zij van zuigelingen groeiden tot knapen, jongelingen en pas toen tot volle manbaarheid. En toen zij nog knapen waren, wie heeft toen hunne waarde kunnen schatten? Jezus Christus zelve, de grootste van allen was eens een klein kind, en zijne figuur dient altijd voor ons te staan als eene inspiratie voor iedere knaap en ieder kind, uitbeeldende tot welke hoogte iemand in staat is om op te kunnen klimmen.

ROSCOE W. EARDLEY.

„OMMEKEER”,

door E. W. ÖECSOR.

Vervolg van blad. 191.

En wat te zeggen aangaande de woorden van Christus, „Het is volbracht”? Iedere omstandigheid die plaats vond toen deze korte maar verheven uitspraak gedaan werd rechtvaardigt slechts één uitlegging, namelijk dat Hij — Christus — slechts sprak in

betrekking tot het verlossende verzoeningswerk wat Hij gedaan had voor de zonden der wereld. De beker dien Hij had gedronken en waarvan Hij gevraagd had om aan Hem te mogen voorbijgaan was tot den bodem toe geledigd, het lijden en de pijn was doorstaan, Zijne aardsche zending was voorbij, de verzoening was gemaakt, het Lam, gekozen van voor de grondlegging der wereld was geslacht, alle deze dingen waren volbracht, maar wil dat zeggen dat nu ook alle de openbaringen tot het menscdom een einde hadden genomen?

Waarom was dan eene der grootste openbaringen ooit tot het menscdom gegeven, — na een tijdsverloop van ongeveer drie dagen gedaan tot eene vrouw, namelijk Maria toen zij ver-toefde bij het graf van haren Heer daar in den hot? De verrezen Heiland zelve openbaarde zich aan haar. Later openbaarde Hij zich aan Zijne Apostelen en niet slechts eens, maar onderscheidene malen. Daarna openbaarde Hij zich aan meer dan vijfhonderd broederen, en zelfs na Zijne Hemelvaart openbaarde Hij zich aan Paulus.

Het heele Nieuw Testament is geschreven nadat deze zoo opmerkenswaardige woorden gesproken zijn geworden, en de groote openbaringen van Johannes op het eiland Patmos zelve zijn eerst gegeven geworden tal van jaren na dezen. Na de verrijzenis uit de dooden beloofde Christus aan de discipelen dat de belofte des Vaders aan hen vervuld zoude worden maar zij moesten te Jeruzalem verblijven totdat zij aangedaan zouden zijn met kracht uit de hoogte. Deze belofte en deze zegening was de Heilige Geest, welke is de geest van openbaring, en deze Geest zoude hen in alle waarheid leiden, onvoorwaardelijk vaststellende dat te dien tijde zij nog niet alle dingen konden verstaan, en ook nog niet alle dingen hadden ontvangen".

Het antwoord was compleet, het had voldaan, het had overweldigd, en alle valsche gevolgtrekkingen waren terzijde gezet.

„Maar waarom”, zoo vervolgde de spreker zouden wij openbaringen niet langer verwachten en waarom die verwerpen? Openbaring is de geest van vooruitgang, en vooruitgang is eene der natuurwetten aan het menscdom gesteld. Het is enkel de enge, onbegrepen en zoogenaamde godsdienstige zienswijze dat het menscdom van geene openbaringen meer wil weten. Op alle gebied des levens zijn ten allen tijden nieuwe openbaringen uitgestort op het menscdom.

Nieuwe gelegenheden leeren nieuwe plichten,

De tijd maakt het oude meer en meer onbruikbaar,

Voorwaarts moet men en opwaarts,

Wie kan den strijd aanbinden met de waarheid?” —

De kaars maakt plaats voor het meerder volmaakte van het electrische licht, de handmolen heeft moeten wijken voor de stoomdorschmaschine, de oude omnibus voor de nieuwerwetsche zich vlug bewegende sneltrein, de kleine handpers voor de routage, en zoo zouden wij voort kunnen gaan om meerdere voorbeelden aan te halen in de ons omringende wereld en de maatschappij.

Ook in de godsdienstige wereld, ten spijt van de verklaring dat openbaring opgehouden heeft te bestaan, ten spijt van het klaarblijkelijke verlangen om te verblijven in de oude door overlevering geijkte paden, is er vooruitgang te bespeuren. De aloude en verschrikkelijke sermoenen van een eindelooze hel is en wordt meer en meer weggedaan voor de meer liefelijke en volmaktere uitleggingen aangaande Gods groote liefde. In plaats van de duizend maal millioenen van onwetende en daardoor ongedoopte kinderen en zuigelingen naar de plaats van eeuwige marteling te verwijzen, is de onschuld en reinheid van het kind nu verklaard en wordt het meer en meer vastgesteld, alsmede de zaligmakende genade en liefde van Christus voor hen. In plaats van, nog maar steeds te gelooven dat geloof alleen voldoende is tot de zaligheid, zijn thans reeds de grootste denkers onder de predikers van meening dat een breede en diepe opvatting van geloof wat den weg baant en in staat stelt om eveneens breed, diep en goed te denken en te leven en een sterke broederlijke liefde ontwikkelt omtrent alle menschen, alsmede een geest van de diepste afhankelijkheid van God en de Goddelijke dingen en een onwrikbare moed om pal te staan voor de dingen der rechtvaardigheid, ten zeerste noodzakelijk is om die zaligheid te verkrijgen. Men predikt reeds dat het de geleide van den Heiligen Geest is, wat noodig is op het pad wat leidt door het aardsche en tot het eeuwige leven.

Dit alles, — zooals gezegd, — ten spijt van dat er gepredikt wordt dat openbaring heeft opgehouden, maar juist door dat de Heere werkelijk en inderdaad groote openbaringen aan de aardbewoners in deze laatste dagen heeft gegeven.

Het onderwerp van een Bijbelsch standpunt beschouwende, hebben wij alle reden om in eene geregeld opvolgende openbaring te gelooven. Ten eerste, alle groote gebeurtenissen zijn voorspeld geworden door openbaring. God zelf openbaarde zich aan Adam bij het allereerste begin van eenig leven op aarde. Hij sprak met Noach aangaande de op handen zijnde groote zondvloed, en door hem waarschuwde hij het menschdom voor den tijd van 120 jaar. Hij sprak met Abraham, en onderhield zich met Mozes. Aan Jesaja, Jeremia en andere groote profeten openbaarde Hij Zijnen wil, en in de dagen de komst van Christus voorafgaande,

zond Hij onderscheidene boodschappers om Zijnen weg te bereiden. Zijnen wil openbaarde Hij aan Zijne dienstknechten de Apostelen in den tijd van het Nieuwe Testament, en de Schriften geven ons ten slotte te verstaan dat Hij Zijnen wil ook in de toekomst zal en wil openbaren.

Door middel van Amos sprak Hij de volgende woorden : „Zekerlijk, de Heere zal geen ding doen of hij zal zijnen wil zijne dienstknechten de profeten openbaren”. In Openbaring 14 : 6 lezen wij van een tijd welke te komen stond dat eenen engel vliegen zou in het midden des Hemels met het eeuwig Evangelie hetwelk gepredikt moest worden in heel de wereld.

Zeer zeker was ook het komen van dezen engel met het Evangelie een nieuwe openbaring.”

De ouderling haalde nog meer andere teksten van denzelfden aard aan om uit te doen komen de groote dingen die nog te komen stonden, en maakte de gevolgtrekking dat deze voorname gebeurtenissen, waaronder onder meer de komst in groote glorie van den Zoon der menschen, eveneens voorspeld waren door openbaring, en dat het gebeuren zelve van deze dingen erkend en gerekend moesten worden onder de allergrootste openbaringen van God aan het menschdom.

Hij besloot zijne toespraak met een diep en ernstig gevoelde getuigenis van de waarheid van het beginsel van openbaring, alsmede van het feit, dat God in deze dagen zichzelf had openbaard aan een zeer jeugdig profeet, namelijk Joseph Smith. Hij beloofde zijne hoorders dat zij eveneens, zoowel als hij, eene getuigenis konden verkrijgen van de waarheid der dingen waarvan hij had gesproken, door den wil te doen van den Vader en naar de waarheid te zoeken.

Het geheele gehoor had gedurende heel de lange argumenteering geluisterd met de meeste aandacht en belangstelling. De redenen welke voortgebracht, hadden op hen den indruk gemaakt als te zijn logisch, vol van gezond oordeel en waar. Had de voordracht van den predikant onoverwinnelijk geschenen, de woorden van den ouderling hadden dezelve overvleugeld.

In zijne repliek scheen de predikant niet zoo sterk te zijn als in zijn eerste voordracht. Iets ontbrak er in den geest van dezelve. De argumenten dewelke hij voortbracht schenen zwak en onvoldoende, — in 't kort het ontbrak hem klaarblijkelijk aan macht.

Een kort gebed werd uitgesproken en de schare begaf zich huiswaarts.

(Wordt vervolgd).

HET KRUIS.

Ieder heeft zijn kruis op aard;
Ieder heeft wat hem bezaart.
Ieder hart en ieder huis,
Heeft zijn eigen kwel en kruis.

't Eene kruis is openbaar;
't Andre wordt men niet gewaar.
't Een is klein en 't ander groot,
Hout is 't een, en 't ander lood.

Deze heeft een eenig kruis.
D'andre een driedubbel thuis,
Maar, — dit is het wonderbaarst,
Ieder acht het zijne 't zwaarst.

't Kruis van andren schijne u licht,
Gij bedriegt u in 't gewicht,
En wie weet of gij verdroegt
Waar zijn schouder onder zwoegt.

Zag men dan ook van nabij
Al de kruisen op een rij,
Ieder koos voor zich, en nam
Waar hij mee ter markte kwam.

Mor dan niet, maar hoe het ga,
Denk aan 't kruis van Golgotha,
En aan Hem, die kruis en kracht
Geeft waar Hij die noodig acht.

(Ingezonden door Zuster J. MEURER.)

OVERLEDEN.

MAARLEVELD. — Te Amsterdam is op 9 Mei overleden Broeder Teunis Maarleveld. Geboren te Wieringen was hij gedoopt en bevestigd door Ouderling Le Grand Richards op den 22en September 1907. Hij was slechts korten tijd ziek en overleed als een getrouwe Heilige der Laatste Dagen.

LULÉ. — Te Rotterdam is den 21sten Juni overleden zuster Catharina de Vries Lulé. Zij was geboren te Aardenburg (Zeeland) op den 14en April 1841, gedoopt door Ouderling John Eggen op 3 November 1908 en bevestigd door Ouderling J. R. Stringham op 8 November 1908.

INHOUD.

Satans heerlijkheid	Biz. 193	Uwe waarde	Biz. 201
Weergevonden	" 197	„Ommeekeer“ (vervolg van blz. 191)	" 204
Conferentieaankondiging	" 199	Het Kruis	" 208
Ontslag en Benoemingen	" 199	Overleden	" 208
Verplaatst	" 200		

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.

Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.